

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 46

гр. Благоевград, 12.01.2023 г.

ОКРЪЖЕН СЪД – БЛАГОЕВГРАД, ЧЕТВЪРТИ ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в закрито заседание на дванадесети януари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Николай Грънчаров

Членове: Владимир Ковачев
Емилия Дончева

като разгледа докладваното от Николай Грънчаров Въззивно частно гражданско дело № 20221200500644 по описа за 2022 година

и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 419 от ГПК.

Образувано е по частна жалба с вх. № 3501/13.06.2022г., депозирана от Д. О. И., ЕГН ***, от гр. П. ул. „****“ № *, обл. Б., чрез адв. П. К., срещу Разпореждане за незабавно изпълнение по Заповед за изпълнение на парично задължение въз основа на документ № 81/14.02.2022г. постановено по ч.гр.д.№ 155/2022г. по описа на РС Петрич, с което е уважено искането на основание чл. 417 т. 2 от ГПК, по заявление от "*****" АД, с искане за издаване на заповед за незабавно изпълнение по реда на чл. 418 от ГПК срещу длъжника- Д. О. И., ЕГН ***, в качеството и на кредитополучатели по Договор за банков кредит № 022LD-R-003637/11.12.2014г., за следните парични вземания, произтичащи от неизпълнено парично задължение по процесния договор, а именно:

-2 750.00евро /две хиляди седемстотин и петдесет евро/, просрочена главница по Договор за банков кредит № 022LD-R-003637/11.12.2014г., ведно със законната лихва върху тази сума, считано от /11.02.2022г./датата на постъпване на заявлението по чл. 418 от ГПК в съда до изплащане на вземането;

-2 396.56 евро, представляваща непогасена възнаградителна лихва, начислена на осн. Раздел II, т. 4.1 от Договора за кредит, за периода 10.01.2015г. до 22.12.2021г.;

-1 037.48 евро, непогасено обезщетение за забава за просрочените плащания/наказателна лихва/, начислена на осн. Раздел II, т. 10 от Договора за кредит, за периода 10.01.2015г. до 12.03.2020г.;

- 145.89 евро, непогасено обезщетение за забава за просрочените плащания/наказателна

лихва/, начислена на осн. Раздел II, т. 10 от Договора за кредит, за периода 14.05.2020г. до 22.12.2021г.;

- 38.19 евро, законна лихва върху просрочената главница, начислена на осн. чл. 86 ал.1 от ЗЗД, за периода от 23.12.2021г. до 10.02.2022г.включително;

- 24.54 евро- разноски за връчване на поканата на длъжника и

Жалбоподателката Д. О. И., ЕГН ***, чрез пълномощника си- адв. П. К., моли съда да отмени издаденото Разпореждане за незабавно изпълнение по Заповед за изпълнение на парично задължение въз основа на документ № 81/14.02.2022г. и да обезсили издадения изпълнителен лист по ч.гр.д.№ 155/2022г. по описа на РС Петрич, поради липса на предпоставките на чл. 418 ал.2 от ГПК за допускане на незабавно изпълнение на издадената заповед за изпълнение въз основа на документ, както и поради това, че претендираното вземане е основано на неравноправни клаузи в договор за кредит, сключен с потребител.

С частната жалба въз основа на която е образувано настоящото дело, се наведени оплаквания и доводи за неправилност на обжалваното разпореждане на РС Петрич, основани на доводи за неправилното приложение на материалния и процесуалния закон. Възражава се, че съдът не е изпълнил задължението си да извърши проверка дали представения пред него документ е редовен от външна страна и удостоверява подлежащото на изпълнение задължение на длъжника по реда на чл. 418 ал. 2 от ГПК, както и служебна проверка за наличието на неравноправни клаузи в сключения между страните договор за кредит.

С частната жалба са наведени доводи, че договорът за кредит въз основа на който е издадено атакуваното разпореждане на районния съд по чл. 417 т. 2 от ГПК е недействителен на осн. чл. 22 от ЗПК, като съдържащ неравноправни клаузи. Поддържа се, че същият е в нарушение на изискването на чл. 11, ал. 1 т. 10 от ЗПК поради това, че годишният процент на разходите е посочен единствено, като процентно изражение, без да се описва как е формиран и какво точно се включва него, какви компоненти включва, кога и как се изчисляват съответните компоненти, включително за какъв период се начисляват и кога се дължат. Изразено е становище, че по този начин жалбоподателят е принуден да тълкува всяка една от клаузите в Договора и/или Общите условия за да разбере дали тя създава задължение за допълнителна такса по кредита. Поддържа се с частната жалба, че е нарушено основното изискване за сключване на договора за кредит- той да е сключен по ясен и разбираем начин- чл. 10 ал.1 от ЗПК, като изложеното води на извода, че договора за кредит е нищожен на осн. чл. 22 от ЗПК.

С частната жалба се поддържа довода, че неравноправна е и клаузата уреждаща размера на годишния процент на разходите, като се твърди и нищожност поради надвишаване на определените в чл. 19, ал. 4 ЗПК размери. Изтъква се, че в договора липсва информация по чл. 11, ал. 1, т. 12 от Закона за потребителския кредит за правото на потребителя при погасяване на главницата по договор за кредит, да получи при поискване и безвъзмездно, във всеки един момент от изпълнението на договора, извлечение по сметка под формата на

погасителен план за извършените и предстоящи плащания, като е изразено становище, че тази информация съдържащата се в Общите условия, независимо от факта, че те са неразделна част от договора не следва да се взема предвид.

Във връзка с твърдението за нищожност на договора за кредит, поддържа се от жалбоподателят, чрез неговия пълномощник и твърдение за нарушение изискването на чл. 11, ал. 1, т. 20 от ЗПК поради липса на разяснения относно правото на отказ на потребителя от договора, и срока в който това право може да бъде упражнено. В тази връзка развита е тезата, че информацията следва да е част от съдържанието на индивидуалния договора. Така в т. 9 от Договора е предвидено че кредитополучателят може да се откаже от договора, но липсват разяснения относно това в какъв срок това право може да бъде упражнено. Поддържа се с частната жалба, че така формулирана клаузата на т. 9 от договора, е в нарушение на чл. 146 ал.2 от ЗЗП, доколкото същата не е индивидуално уговорена.

С частната жалба се развиват съображения, че неравноправни са и клаузите на т. 4, т. 5, т.10 изр. последно и т. 11 и сл. в раздел II “Лихви, такси и комисионни по кредита“, както и т.14, т. 15 и т. 16 от раздел IV „Допълнителни условия“, тъй като същите не отговарят на изискването за добросъвестност и водят до значително наравновесие между правата и задълженията на банката и на кредитополучателя, с което са нарушени разпоредбите на чл. 143 а. 2 т. 10, т. 16 и т. 19 от ЗЗП и чл. 146 ал.2 от ЗЗП.

С частна жалба се иска от съда отмяна на Разпореждането за незабавно изпълнение, обективизирано в Заповед № 81 за изпълнение на парично задължение въз основа на документ по чл. 417 от ГПК от 14.02.2022г. по ч.гр.д.№ 155/2022г. по описа на РС Петрич, поради липсата на предпоставките на чл. 418 ал. 2 от ГПК, както и поради това че претендираното вземане е основано на нищожен договор за кредит, сключен с потребител, поради наличието на неравноправни клаузи в него, като се иска и обезсилването на издадения въз основа на разпореждането на съда изпълнителен лист.

В срока по чл. 276 ал.1 от ГПК, постъпил е по делото отговор от “*****“ АД, чрез пълномощника- Ст. Юрисконсулт Капка Ангелова Лекова- Салмова, с който се оспорва частната жалба и се иска от съда да я постави без уважение като неоснователна.

С отговора се сочи че съгласно чл. 419, ал. 3 от ГПК съдът отменя разпореждането, когато не са налице предпоставките на чл. 418, ал. 2, изр. 1 и ал. 3 от ГПК, както и когато вземането се основава на неравноправна клауза в договор. Поддържа се, че от представените към заявлението по чл. 417 от ГПК писмени доказателства се установява безспорно, че изпълнителния лист е издаден въз основа на документ, редовен от външна счрана и удостоверява подлежащо на изпълнение вземане, поради което налице са основанията на чл. 418 ал.2 от ГПК за издаване на разпореждането за незабавно изпълнение.

С отговора на частната жалба, оспорват се от пълномощника на “*****“ АД- юрк Лекова- Селмова, доводите наведени с частната жалба.

Възразява се срещу твърдението че годишният процент на разходите /ГПР/ по кредита бил посочен само като стойност, без да е ясно какви са компонентите му, като невярно, тъй като

в точка 1.1, буква „б“ от Общите условия на *** АД за кредити на физически лица /ОУ/, се съдържа дефиниция за ГПР по кредита. ОУ са представени и подписани от кредитополучателя, и са приложение- неразделна част от Договора за кредит.

Поддържа се с писмения отговор на частната жалба, че Банката е предоставила на кредитополучателя и Методиката си за определяне на референтен лихвен процент по смисъла на ЗПК /която е подписана от жалбоподателя и е приложение към Договора за кредит/. В нея подробно е описано как Банката определя размера на референтния лихвен процент по кредита, с посочена формула и пояснение какво означава всеки компонент.

Оспорват се като несъстоятелни твърденията за нарушение на чл 19, ал. 4 от ЗПК, тъй като съгласно т.5 от Договора за кредит, ГПР по кредита е в размер на 19,95%, което е много по-малко от пет пъти размера на законната лихва по просрочени задължения ($5 \times 10\% = 50\%$). Договорената възнаградителна лихва в размер на САП за евро (2,88) + 15,03 пункта (общо 17,94% към датата на договора), също далеч не надхвърля размера по чл. 19, ал. 4 от ЗПК. /в редакцията му към 2014г/, предвид размера на лихвите по депозитите, такъв размер на лихвата по потребителски необезпечен кредит е в рамките на обичайната търговска практика/.

Оспорва се с писмения отговор на частната жалба като невярно твърдението, че липсва яснота в какви срокове кредитополучателят може да се откаже от договора за кредит- това му право подробно е разписано в т. 7. 1- т. 7.4.1 от ОУ към договора, представена пред съда със заявлението по чл. 417 от ГПК.

Поддържа се от пълномощникът на "*****" АД, че не са подкрепени с никакви доводи твърденията, че клаузите за договорната лихва и за ГПР по кредита, водят до значително неравновесие между правата и задълженията на Банката и Кредитополучателя, което да води до нарушение на ЗЗП и да обосновава извода за нищожност на сключения договор за кредит по смисъла на чл. 22 от ЗПК.

При изложените съображения, иска се от съда да постанови определение, с което да отхвърли частната жалба като неоснователна.

Претендират се направените разноски от *** АД, пред настоящата съдебна инстанция, в размер на 50 лева, представляващи юрисконсултско възнаграждение

Съдът след като прецени доказателствата по делото, доводите и възраженията на страните по отделно и в тяхната съвкупност прие за установено следното:

Производството пред РС Петрич е образувано въз основа на депозирано пред съда заявление по образец съгласно чл. 417 ГПК, подадено от „*****“ АД срещу длъжника Д. О. И., ЕГН *****, от гр. П., за вземане основано на Договор за банков кредит № 022LD-R-003607/11.12.2014г., за следните суми:

-2 750евро- непогасена просрочена главница;

-2 396.56 евро- непогасена възнаградителна лихва, дължима на основание раздел II т. 4.1 от договора, за периода от 10.01.2015г. до 22.12.2021г.;

- 1 037.48евро- непогасено обезщетение за забава за просрочените задължения, начислено на осн. Раздел II т. 10 от договора за кредит, за периода от 10.01.2015г. до 12.03.2020г.;
- 145.89евро- непогасено обезщетение за забава за просрочените задължения, начислено на осн. Раздел II т. 10 от договора за кредит, за периода от 14.05.2020г. до 22.12.2021г.;
- законната лихва върху просрочената главница, в размер на 38.19евро, за периода от 23.12.2021г. до 10.02.2022г.;
- разноски за връчване на поканата на длъжника- 25.24евро, както и
- законната лихва върху просрочената главница, считано от 11.02.2022г. до окончателното изплащане на дължимото.

В т. 12 от заявлението, посочено е че вземането произтича от извлечение от счетоводните книги на "*****" АД по Договор за банков кредит № 022LD-R-003637/11.12.2014г.

Сочи се в заявлението, че сумата от 2 750 евро е предоставена на длъжника и усвоена еднократно, дължимата лихва съгласно договора е в размер на базовия лихвен процент увеличен с надбавка от 15. 03 пункта, като към датата на сключване на договора базовия лихвен процент на Банката за евро е в размер на 2.88%, а плащания неплатени на падежа се олихвяват с договорения лихвен процент плюс наказателна надбавка в размер на законната лихва, считано от деня, следващ датата на падежа на съответните вноски, независимо от това дали падежа е в неработен ден.

Посочени са като просрочени 84 бр. непогасени вноски- падеж и размер, като размерът на всички вноски е еднакъв– 49.88евро. Към заявлението са приложени извлечение от счетоводните книги по договора и самия договор, както и Общи условия на „****“ АД за кредити на физически лица.

Със заявлението по чл. 417 от ГПК, посочено е основанието за вземането- обявяване на предсрочна изискуемост от страна на „****“ АД, поради просрочени задължения на длъжника и на осн. чл. 10.1.2 б. “а” от ОУ към договора за кредит. Соци се че длъжникът не е погасил нито една вноска за главницата и частично е заплащал задължения за погасяване на лихвите по кредита.

В представеното пред съда извлечение от счетоводните книги на „****“ АД, по партидата на длъжника Д. О. И., са посочени имената на длъжника, адрес и ЕГН, посочен номер и дата на договора за кредит, крайния срок на погасяване на всички дължими суми 10.12.2024г., отразено е, че кредитът е с настъпил падеж, сумата е усвоена еднократно, както и са посочени просрочените 84 бр. неплатени погасителни вноски, начислена наказателна лихва на основание раздел II т. 10 от договора за кредит за периода от 10.01.2015г. до 22.12.2021г. В документа се съдържа изрично уточнение относно размера на разрешения кредит- 2 750евро, размера на просрочена главница – 2 750евро, просрочена договорна лихва, начислена съгласно раздел II т. 4 от Договора(посочен е номер на договора) за периода от 10.01.2015г. до 22.12.2021г. – 2 396.56евро, размера на дължимото общо задължение- 6 392.66евро.

Договорът за кредит се състои от 2 страници и приложен към него погасителен план.

В договора е налице изрична декларация от кредитополучателя за това, че са му предоставени и е запознат с Общите условия на Банката за кредити на физически лица и приема прилагането им при уреждане на отношенията между него и Банката.

Според чл. 1 от договора Банката предоставя на кредитополучателя кредит в размер на 2 750 евро, с краен срок за усвояване 31.12.2014г. и краен срок на погасяване- 10.12.2024г.

Уговорено е в чл 4.1 б. „а“ от договора, че за периода от отпускането на кредита до 10.12.2016г., годишната лихва която кредитополучателят дължи е в размер на 18%. В чл. 4.1 б. „б“ е уговорено, след изтичане на този период, за остатъчния срок от договора, Банката да прилага годишна лихва в размер на Лихвения процент, базиран на спестяванията/СЛП/ на банката за евро, увеличен с надбавка от 15.03 пуртка, като е отразено, че размера на Лихвения процент към датата на сключване на договора е 2.88%.

В чл. 4.2 от договора, предвидено е изрично, че Методиката на банката за определяне на референтен лихвен процент, по смисъла на ЗПК, е неразделна част от сключения договор.

В чл. 5 от процесния договор е посочен размер на Годишния процент на разходите – 19.95% и общата дължима сума по договора от кредитополучателя- 5 998.30 евро.

В чл. 10 от сключения между страните договор е предвидено, че непогасените в срок плащания се олихвяват с лихвен процент плюс наказателна надбавка в размер на законната лихва, считано от деня следващ датата на падежа на съответната вноски, независимо от това дали падежът е неработен ден. Предвидено е, че при наличие на просрочени плащания банката може да обяви кредита за предсрочно изискуем или да увеличи размера на лихвения процент.

В чл. 14 от Допълнителните условия по договора за кредит, страните са се договорили, че банката може да прехвърля вземанията си по договора на трето лице, както и плащане по сметка в Банката, която да превежда сумите на третото лице.

Договорът е подписан от жалбоподателката. Подписан от нея е и погасителен план към договора, в който са посочени броя на погасителните вноски, падежи(крайна дата), размер на погасителните вноски, както размера на включената във вноската главница и размера на включената възнаградителна лихва. В погасителния план е отразено, че размерите на дължимите погасителни вноски с променлив лихвен процент са валидни до последваща промяна на референтния лихвен процент, след 24 месеца от датата на подписването на договора. За срока от 24 месеца след подписването на договора, уговорен е между страните фиксиран лихвен процент- 18%.

В представените Общи условия на "*****" АД за кредити на физически лица в раздел I се съдържа определение за "базов лихвен процент", - като променлив лихвен индекс, утвърждаван от управителния съвет на Банката и изчисляване за всеки отделен вид валута на база съотношението между планираните разходи по пасива на банката и пазарните лихви за същата валута, приложима към кредити в национална и чуждестранна валута" а "референтен лихвен процент" – като лихвен процент / индекс, който Банката използва като

базов при изчисляване на лихвения процент по кредита, представляващ БЛП или БЛПкс за съответния вид валута, или друг прилаган от Банката индекс, публично оповестяване на референтните лихвени проценти, чрез обявяването им в Бюлетин за лихвите, неразделна част от Тарифата за такси и комисиони към Банката, публикувана на интернет страницата на Банката (която е посочена) и осигурен на разположение в банковите салони или по друг общодостъпен начин.

В чл. 4. 1- чл. 4. 4 от Общите условия е предвидено плащането на годишна лихва, начислявана върху дълга по главницата, в размер на приложимия съгласно договора референтен лихвен процент, за валутата на кредита, увеличен с надбавка, посочена в договора. Плащането на лихвата е договорено да става периодично, в размер и на падежи съгласно погасителния план, определен при посочения в договора размер на лихвата, при промяна на референтния лихвен процент е предвидена промяна на договорения лихвен процент, без да е необходимо договаряне, като Банката има право едностранно да променя размера на месечните погасителни вноски, посочени в погасителния план, за което уведомява кредитополучателя. В чл. 4. 8 е предвидена възможност за увеличаване на надбавката на лихвата съответно приложимия фиксиран лихвен процент, при неизпълнение на едно или повече от задълженията съгласно чл. 7. 1 и чл. 7. 2, в които е договорено задължения за ползване на кредита за целите за които е предоставен, осигуряване на средства по разплащателната сметка за погасяване на задълженията, съгласно погасителен план, актуална и достоверна информация относно финансовото си състояние, кредитоспособност и представеното обезпечение, да допуска служители относно извършване на проверки за целево използване на кредита, да представя декларация за икономическа свързаност, да уведомява Банката при настъпване на обстоятелства, които са основание за прекратяването, връчването на предизвестие за прекратяване или при прекратяване на трудовото/ служебно правоотношение, да не поема други задължения към трети лица, които да увеличават общата му кредитна експозиция над размера, посочен в договора, да не залага без съгласие на Банката вземанията си по сметките. В чл. 7. 2 е предвидено задължение кредитополучателят незабавно да уведоми писмено Банката в случай на настъпване на каквито и да било промени в данните, декларирани от него в банката.

В чл. 7. 3 от Общите условия е предвидено право на кредитополучателя, при погасяване на главницата по договора да получи безвъзмездно при поискване, във всеки един момент от изпълнението на договора, погасителен план за извършените и предстоящи плащания.

В чл. 7. 4 от Общите условия, за договори за които се прилага ЗПК е предвидено право на кредитополучателя да се откаже от договора, без да дължи обезщетение или неустойка, и без да посочва причина, като депозира на място или изпрати по поща или куриер писмено уведомление до Банката на адреса за кореспонденция посочен в договора в срок до 14 календарни дни, считано от датата на сключването му. В чл. 7. 5 е предвидено, че отказът влиза в сила и договорът се прекратява при условие, че уведомлението е направено в срока и по реда на т. 7. 4 и кредитополучателят е погасил усвоената сума по Договора, заплатил е

дължимата лихва, начислена за периода от датата на усвояване на средства до датата на погасяването им, всички разходи на Банката към трети страни (публични административни органи) във връзка с отпускане, обезпечаване и погасяване на кредита, без неоснователно забавяне но не по- късно от 30 календарни дни, считано от датата на която е изпратено, депозирано уведомлението.

В чл. 5. 5 от договора за кредит е предвидено право на кредитополучателя да погаси предсрочно част или всички свои задължения по Договора, при заплащане на такса за предсрочно погасяване, с изключение на случаите изрично предвидени в закон, посочено е, че предсрочното погасяване се извършва само по писмено нареждане на кредитополучателя.

В чл. 5. 6 е договорено, че при предсрочно погасяване на част от задълженията на кредитополучателя по кредита, Банката преизчислява размера на дължимата лихва за остатъка от периода до пълното погасяване на кредита.

В чл. 10. 1 от договора за кредит е предвидено право на Банката на обяви кредита за изцяло и предсрочно изискуем, в няколко хипотези, като в чл. 10.1.2 е договорено това да стане с писмено предизвестие до кредитополучателя в срок, определен от Банката, в случай, че: кредитополучателят не извърши, които и да е плащане по договора /не осигури авоар по разплащателната сметка/ повече от 5 работни дни след датата на която, плащането е станало изискуемо; кредитополучателят не извърши което и да е плащане по друг кредит на кредитополучателя, предоставен от друга банка или от друго лице повече от 5 работни дни след датата на която плащането е станало изискуемо; кредитополучателят е предоставил неточни данни или неверни сведения, потвърждения, декларации, удостоверявания или други документи, които са мотивирали банката да сключи договора и отпусне кредита, трудовото/ служебно правоотношение на кредитополучателя бъде прекратено, освен при възникване на ново, както и при сключване на граждански договор или договор за изпълнение, кредитополучателят наруши което да е друго условия по договора, по Общите условия или по предоставените обезпечения.

В чл. 10. 2 от договора е посочено, че ако в предоставения срок кредитополучателят изпълни задълженията си, банката може да се откаже от правото си да обяви кредита за предсрочно изискуем.

В чл. 10. 3 е уговорено, че ползвания кредит става незабавно изцяло или предсрочно изискуем и Банката има право да предприема действия за принудително събиране на вземанията си без да уведомява кредитополучателя и без да дава допълнителен срок за изпълнение, във всички случаи, когато е налице забава в плащането на което и да е изискуемо задължение на кредитополучателя към Банката за срок, по дълг от 150 дни, считано от датата на която това задължение е станало изискуемо, съгласно Договора и Общите условия, и независимо от извършените от кредитополучателя плащания по дълга в рамките на този срок.

В чл. 13. 1 от договора е предвидено, че договорът се прекратява по взаимно съгласие на страните, изразено писмено и едностранно от кредитополучателя – в писмено заявление до Банката, при условие, че кредитополучателят погаси задълженията си по Договора в пълен

размер, във втория случай е предвидено, че договорът се счита прекратен от датата на пълното погасяване на задълженията на кредитополучателя.

В чл. 17. 3 от договора е предвидено, че размерът на задълженията на кредитополучателя по Договора се установява въз основа на вписвания по счетоводните книги на банката.

Ведно с договора за кредит и Общи условия към него, като неразделна част от договора, представена е пред съда Методиката за определяне на референтен лихвени процент на „***“ АД, по смисъла на ЗПК, която е била връчена на кредитополучателя към момента на подписването на договора, като същата е подписана от страните по делото.

Поради преустановяване на плащанията на погасителните вноски съобразно приетия погасителен план от длъжника Д. О. И., изпратена е от „***“ АД покана с изх. № 200-1667/26.10.2021г., с която същата е поканена да плати общо задължение по Договор за банков кредит № 022LD-R-003637/11.12.2014г, в размер на 6 233.57евро, като в молбата са посочени по пера просрочените задължения за главница и лихви, като длъжника е поканен да плати доброволно дължимото в 7 дневен срок от получаването на поканата.

На Д. О. И. е било указано, че в случай на неплащане на дължимото задължение в дадения срок, банката ще счита кредита за изцяло и предсрочно изискуем на основание чл.10.1.2 б. „а“, във вр. с чл. 10.1 от Раздел X от ОУ на „***“ АД към сключения договор, като ще предприеме законови действия за принудителното изпълнение срещу имуществото на длъжника.

Видно от представения пред съда по заповедното производство Констативен протокол, писмената покана е връчена на длъжника Д. О. И. лично, на 16.12.2021г.

Сезираният съд- РС Петрич, е уважил изцяло като основателно заявлението на „***“ АД по реда на чл. 417 от ГПК, като е издал обжалваното Разпореждане за незабавно изпълнение, инкорпорирано в Заповед за изпълнение на парично задължение въз основа на документ № 81/14.02.2022г. по образуваното ч.гр.д.№ 155/2022г. по описа на РС Петрич, като е издал заповед за поисканите със заявлението суми. С обжалваното разпореждане съдът е приел, че вземането се основава на акт от кръга на посочените в чл. 417 и сл. ГПК- извлечение от банкова сметка, като искането не противоречи на закона и добрите нрави, като съдът не е констатирал неравноправни клаузи в сключения договор за кредит по смисъла на чл. 146 от ЗЗП.

Срещу издадената Заповед за незабавно изпълнение № 81/14.02.2022г. е подадено от длъжника Д. О. И., възражения по реда и в срока на чл. 414 от ГПК, без да са посочени основания за оспорване на вземането на „***“ АД.

Предвид установените обстоятелства от обективна страна, съдът намира, че разгледана по същество, частната жалба е неоснователна и следва да бъде оставена без уважение, поради следните съображения:

Съгласно чл. 411 ал. 2 ГПК при подадено заявление за издаване на заповед за изпълнение съдът разглежда заявлението в разпоредително заседание и издава заповед за изпълнение в

срока по ал. 1, освен когато: 1/искането не отговаря на изискванията на чл. 410 и заявителят не отстрани допуснатите нередовности в тридневен срок от съобщението; 2/ искането е в противоречие със закона или с добрите нрави; 3/ искането се основава на неравноправна клауза в договор, сключен с потребител или е налице обоснована вероятност за това(дв. бр. 100/2019г.); 4/ длъжникът няма постоянен адрес или седалище на територията на Република България; 5/ длъжникът няма обичайно местопребиваване или място на дейност на територията на Република България.

В чл. 410 ал. 2 и ал. 3 ГПК /в редакцията на ДВ бр. 100/2019г./ е предвидено, че заявлението по чл. 417 от ГПК следва да отговаря на изискванията по чл. 127, ал. 1 и 3 и чл. 128, т. 1 и 2, когато вземането произтича от договор с потребител към заявлението следва да бъде представен договорът, заедно с всички приложения и изменения. Според чл. 417, т. 2 от ГПК ДВ бр. 100/2019г. от 20.12.2019г.- за разлика от действащата до влизане в сила на това изменение редакция на закона, при искане основано извлечение от счетоводните книги на банка, към извлечението се представя документът, от който произтича вземането на банката, заедно с всички негови приложения, включително приложимите общи условия. Съгласно чл. 418, ал. 1 ГПК когато със заявлението е представен документ по чл. 417, на който се основа вземането, кредиторът може да поиска от съда да постанови незабавно изпълнение и да издаде изпълнителен лист. Според ал. 2 изпълнителният лист се издава, след като съдът провери дали документът е редовен от външна страна и удостоверява подлежащо на изпълнение вземане срещу длъжника. За издаването на изпълнителния лист съдът прави надлежна бележка върху представения документ и върху заповедта за изпълнение. Когато според представения документ изискуемостта на вземането е в зависимост от изпълнението на насрещно задължение или от настъпването на друго обстоятелство, изпълнението на задължението или настъпването на обстоятелството трябва да бъдат удостоверени с официален или с изходящ от длъжника документ.

Правомощията на съда по заповедното производство и параметрите на извършваната от съда проверка на представеното "извлечение от счетоводните книги" на банката кредитор, определят и пределите на извършвания контрол за законосъобразност от въззивната инстанция, по повод на депозирана жалба по реда на чл. 419 от ГПК, срещу разпореждането за издаване заповед за незабавно изпълнение. Извлечението от счетоводните книги е предвидено изрично като изпълнително основание в чл. 417 т. 2 от ГПК и чл. 60 ал. 2 от ЗКИ, като същото по естеството си представлява частен свидетелстващ документ, на който законът е придал удостоверителна доказателствена сила въпреки обстоятелството, че удостоверява изгоден за издателя си факт. Редовността от външна страна предполага документа да има издател и да удостоверява дължимостта на посочените в него суми, съобразно счетоводните записвания на банката заявител.

С депозираното заявление по реда на чл. 417 от ГПК, съдържащо искане за издаване на заповед за незабавно изпълнение и изпълнителен лист срещу длъжника Д. О. И., на основание неизпълнение на задълженията за погасяване на кредит по Договор за банков кредит № 022LD-R-003637/11.12.2014г, ясно е посочено и формулирано от представителят

на банката заявител, *правното основание* за претендираното вземане- обявяване на предсрочна изискуемост на кредита, считано от 23.12.202г.

В Определение № 426 от 16.07.2009г. по ч. т. д. № 332/2009г. на ВКС, I т. о. и Определение № 118 от 24.02.2009г. по ч. т. д. № 252/2009г. на ВКС, II т. о. е изразено становище, че представеното извлечение от счетоводните книги на банките трябва освен да представлява редовен документ по смисъла на чл. 417 ал. 1 т. 2 ГПК, така и да удостоверява *ликвидността и изискуемостта* на заявеното от заявителя вземане. Изискването на закона за редовност от външна страна на изпълнителното основание по чл. 417 ал. 1 т. 2 ГПК не изключва задължението на съда по чл. 418 ал. 2 ГПК да провери дали то удостоверява подлежащо на изпълнение вземане срещу длъжника. За да изпълни съдът това си задължение, заявителят трябва да му представи данни *за настъпване надежда на вземането*, както изчерпателно бе посочено по-горе. Съгласно константната практика на ВКС/Определение № 787 от 14.09.2012г. на ВКС по ч. т. д. № 197/2012г., II т.о., ТК/, задължение на заявителя е да посочи съществуването и изискуемостта на вземането си, *в степен, която да даде възможност на длъжника да прецени дали да възрази срещу заповедта за изпълнение или да не оспорва вземането*. Представеното извлечение от счетоводните книги на банките трябва да представлява редовен документ по смисъла на чл. 417 ал. 1 т. 2 ГПК, който да удостоверява ликвидността и изискуемостта на заявеното от заявителя вземане. Изискването на закона за редовност от външна страна на изпълнителното основание по чл. 417 ал. 1 т. 2 ГПК, именно затова задължава съда по чл. 418, ал. 2 ГПК, да провери дали извлечението от сметката на банката, удостоверява подлежащо на изпълнение вземане срещу длъжника.

В т. 2.б, абзац 2 от ТР № 4 от 18.06.2014г. на ВКС по т.д. № 4/2013г. на ОСГТК е възприето становището, че когато в заявлението не са подробно посочени обстоятелствата, от които произтича вземането, но същите могат да бъдат извлечени от представените със заявлението други документи, то преценката за ликвидността и изискуемостта на претендираното вземане, може да бъде извършена от съда по чл. 418 ал. 2 от ГПК и въз основа на съдържанието на другите документи, каквито в настоящия случай са представения договор за кредит, ОУ на „***“ АД, приложими към сключения договор, за които страните са се съгласили да са неразделна част от договора.

Настоящият състав на ОС Благоевград счита, че в настоящия случай, представеното пред съда по заповедно производство „извлечение от счетоводните книги на длъжника” съставлява редовен документ, съдържащ изискуемото от закона съдържание, за да мотивира съда по заповедното производство да реши че същият удостоверява подлежащото на изпълнение вземане на кредитора "*****" АД, без да бъде лишен длъжника от възможността да разбере основанията за издаването на заповедта за изпълнение и да има възможността да вземе решение дали да подаде възражение срещу нея и каква по характер и обем защита да използва.

Договорите за заем с такива страни се подчиняват на ЗПК и въведените с него изисквания относно форма, съдържание, изменения и прекратяване, с цел да се осигури защита на

потребителите чрез създаване на равноправни условия за получаване на потребителски кредит, както и чрез насърчаване на отговорно поведение от страна на кредиторите при предоставяне на потребителски кредит. Потребителски кредит е форма на заем, разсрочено плащане и всяка друга подобна форма на улеснение за плащане, с изключение на договорите за предоставяне на услуги или за доставяне на стоки от един и същи вид за продължителен период от време, при които потребителят заплаща стойността на услугите, съответно стоките, чрез извършването на периодични вноски през целия период на тяхното предоставяне /аргументирано в чл. 9, ал. 1 ЗПК/. Договорът не попада сред изключенията за които законът не е приложим. Съгласно чл. 20, ал. 1 и ал. 2 от ЗПК правата, предоставени на потребителите по този закон, не могат да се ограничават. Всяка уговорка, с която предварително се изключват или ограничават правата на потребителите, е недействителна, отказът от права, предоставени на потребителите по този закон, е недействителен.

С оглед разпоредбата на чл. 23 ЗПК като противоречащо със закона следва да се прецени искане основаващо се на недействителен по смисъла на чл. 22 от същия закон договор - когато не са спазени изискванията на чл. 10, ал. 1, чл. 11, ал. 1, т. 7 - 12 и 20 и ал. 2 и чл. 12, ал. 1, т. 7 - 9, а с оглед разпоредбата на чл. 20, ал. 1 и 2 ЗПК, и в нарушение на предоставено на потребител от закона право.

В случая въззивният състав на ОС Благоевград намира, че договорът отговаря на изискването по чл. 10 ал. 1 – сключен е в писмена форма, на хартиен или друг траен носител, в два екземпляра - по един за всяка от страните по договора. (чл. 10, ал. 1 ДВ бр. 18/2010г).

В договора са посочени общия размер на кредита и условията на усвояването му – изпълнено е изискването на чл. 11, ал. 1, т. 7 от ЗПК.

В Договора е посочен лихвения процент по кредита, условията за прилагането му и индекс или референтен лихвен процент, който е свързан с първоначалния лихвен процент, както и периодите, условията и процедурите за промяна на лихвения процент – посочено е че лихвения процент се формира от Лихвения процент, базиран на спестяванията/СЛП/ на Банката в евро, увеличен с надбавка от 15,03 пункта а в Общите условия към договора е предвидено, че лихвата се начислява върху главницата, за дните на фактическо ползване на кредита, лихвата се плаща периодично по начина указан в погасителен план, при промяна на референтния лихвен процент, лихвения процент се промяна съответно, считано от датата на промяната без да е необходимо предоговоряне, като банката има право едностранно да промени месечните погасителни вноски. Кредитополучателят изрично е декларирал, че са му предоставени и е запознат с Общите условия, които приема в отношенията им, при което съгласно чл. 298, ал. 2 ТЗ общите условия за задължителни за кредитополучателя.

Към момента на сключване на договора не е била действаща разпоредбата на чл. 9а от ЗПК указваща посочване на методиката за изчисляване на лихвения процент в договора, но такава методика е представена с договора на кредитополучателя, той се е запознал с нея и я е подписал.

Относно клаузи за заплащане на възнаградителна лихва, когато в договора не са посочени

обективните фактори, независещи от едностранна преценка на банката, които са от значение за изменения на лихвения процент, както и съотношението в което те влияят върху промяната му, са основание за нищожност на договора поради несъответствие на изискването по чл. 143, т. 10 и т. 12 ЗЗП. В случая доколкото с договора и Общите условия инкорпорирани условията – вътрешните правила на банката, чрез изготвената методика за определяне на референтния лихвен процент, изисквани от т. 2 на чл. 58, ал. 1 ЗКИ, следва че клаузата предвиждаща едностранна промяна на базовия лихвен процент не е неравнопоставена. Тя съдържа изброяване на обективните фактори като условия при които банката може да извърши промяната, а с представената методика са уточнени правила по които се определя референтния лихвен процент при неговата промяна.

Настоящият състав намира за неоснователно въведеното от въззивника с частната жалба оплакване – за неспазване предвиденото в чл. 11 ал. 1 т. 10 от ЗПК изискване за посочване на годишния процент на разходите (ГПР) по кредита и общата сума, дължима от потребителя, изчислени към момента на сключването на договора за кредит, доколкото същата е посочена в договора като процентно изражение, без точно описание как е формиран и какво точно се включва в него, какви компоненти включва, кога и как се изчисляват съответните компоненти, включително посочване за какъв период се начисляват и кога се дължат. Действително процесният договор не съдържа описание на взетите при горното изчисление допускания, но в общите условия на банката ясно и изчерпателно са посочени компонентите, които са включени при определянето на ГПР, а в договора на страните те са категорично и недвусмислено посочени в процентно изражение и като глобална сума, предвид което липсата на данни за взетите предвид допускания сама по себе си не би могла да попречи на потребителя да прецени обхвата на своето задължение и неговата икономическа тежест, както и да го съпостави с предложения на други кредитни институции, а също и при необходимост да се откаже от договора. В този смисъл въззивният състав на ОС Благоевград не намира че с посочването на ГПР в договора като процентно изражение и без да са посочени какви са компонентите от които същият е формиран, не е налице предоставяне на невярна/заблуждаваща/ информация относно общите разходи по кредита, съобразно решение от 15.03.2012г. по дело С-453/10 на СЕС, съобразно чл. 6, параграф 1, буква „г“ от Директива 2005/29 ЕИО, тъй като такава информация е посочена подробно и ясно в ОУ към сключения договор като неразделна част от него. По отношение на ГПР, договорът следва да съдържа вярно и коректно посочване, а то ще е вярно и коректно, ако съответства на параметрите на договореното, във връзка със задълженията на потребителя, неговите преки и косвени разходи, оскъпяващи кредита и не съдържа „заблуждаваща“ информация за кредитополучателя, което да му попречи да получи информация за кредита на ясен и разбираем език. /Определение № 531 от 10.06.2022г. на ВКС по гр.д. № 2589/2021г. на III г.о. на ГК/.

В настоящия случай от представените доказателства пред съда по заповедното производство става ясно, че ГПР е изчислен от банката съобразно Приложение № 1 към ЗПК, изрично е посочен в чл. 5 от договора /18.95 %/ и по стойност не надвишава петкратния размер на

законната лихва по просрочени задължения във валута, определена с постановление на Министерския съвет на Република България (чл. 19, ал. 4 от ЗПК, редакция ДВ бр. 35/14 г.). Нормата на чл. 19 ал. 4 от ЗПК, на която се позовават ответниците, е приета преди сключването на процесния договор/с ДВ бр. 35 от 2014г./, което изменение е влязло в законна сила на 23.04.2014г. Съгласно § 13 от ПЗР на ЗПК, разпоредбите на закона не се прилагат за догорите за кредит, сключени преди датата на влизането му в законна сила, освен по отношение на такси, обезщетение или неустойки по § 9 т. 3 от този закон. Процесният договор между страните по настоящото дело е сключен на 11.12.2014г., поради което приложима към него е нормата на чл. 19, ал. 4 от ЗПК, в редакцията и ДВ бр. 35/2014г. Следователно ГПР е определен по размер, значително по- малък от петкратния размер на законната лихва по просрочените задължения във валута. При сключването на договора, кредитодателят е определил ГПР, вменяващ се в тези ограничителни рамки, поради което сключения договор съобразно разпоредбата на чл. 19 ал.4 от ЗПК, не е недействителен поради нарушаване на добрите нрави и противоречието му с разпоредбата на чл. 22 от ЗПК. Навадените доводи с частната жалба в тази насока са неоснователни и следва да бъдат оставени без уважение.

Само за пълнота на настоящото изложение, т.к. не е изрично включено в доводите на въззивника, съдът отбелязва, че в случая няма данни, че при формиране на размера на ГПР е взета предвид и визираната в т. 8 от договора за банков кредит комисионна за ангажимент на банката, в размер на 2% върху неусвоената част от кредита, каквато безспорно не е плащана, т.к. в процеса няма твърдения, нито данни за частично неусвояване на заема. Доказателствата сочат тъкмо обратното- своевременно, еднократно усвояване на заема и формиране на ГПР само за реални парични потоци.

Според съда в случая е спазено и изискването на чл. 11, ал. 1, т. 20 от ЗПК, в договора за банков кредит да бъде отразено наличието или липсата на право на отказ на потребителя от договора, срока, в който това право може да бъде упражнено и др. условия за упражняването му, вкл. информация за задължението на потребителя да погаси усвоената главница и лихвата, съгласно чл. 29 ал. 4 и 6 от ЗПК /в 30 дневен срок, при лихва, начислена на базата на уговорения в договора лихвен процент/, като се посочи и размерът на лихвения процент на ден. Въззивният състав на ОС Благоевград намира, че императивните изисквания на посочената норма са спазени, т. к. правото на отказ на кредитополучателя от договора е изрично уредено в чл. 7. 4 и 7.4.1 от ОУ, макар и само като еднократно упражнимо в срок от 14 календарни дни, считано от датата на сделката. Така уговорената възможност за отказ би следвало да се счете за удовлетворяваща потребителя и достатъчно съхраняваща правния му интерес във връзка с отпускането на заема, предвид обстоятелството, че първоначално уговорените условия на кредитиране не са променени до края на действието на договора, а преценката за икономическата тежест на поетите с него задължения е обективно обусловена от ясното цифрово изразяване на всички договорени лихви- възнаградителни и наказателни. След промяната им при преизчисляване и определяне на референтния лихвен процес след изтичането на 24 месеца от подписването на договора, размера на лихвите е бил намален, а

не увеличен. Ето защо въззивният съд намира за неоснователни и тези доводи, наведени с частната жалба от Д. О. И..

Процесният договор не сочи изрично размера на дължимия лихвен процент на ден, но годишният лихвен процент(ГЛП) е уговорен в чл. 4 от договора, а съгласно чл. 4. 11 от ОУ, дължимите лихви се изчисляват въз основа на действителния брой дни, при година равна на 360 дни. Предвид това, дневният лихвен процент, макар и да не е числово определен, е изчисляем на база уговореното в договора и ОУ. Следователно липсата на данни за лихвения процент на ден при упражняване на правото на отказ, не би могла да попречи на потребителя да прецени обхвата на своето задължение.

В обобщение на изложеното дотук, настоящият въззивен състав заключава, че по делото не се установяват правни основания, отричащи задължението на потребителя да заплати на банката освен просрочената и непогасена главница, още и дължимото за финансовата услуга възнаграждение, а също и наказателна лихва в уговорения между страните размер, която е дължима, поради настъпилата в изпълнението на договора забава.

При извършения от въззивния състав на съда самостоятелен анализ и оценка на събраните доказателства по делото и доводите на страните, не се установи наличието на неравноправни клаузи в сключения Договор за банков кредит № 022LD-R-003637/11.12.2014г., които да не отговарят на изискването за добросъвестност и да водят до значително неравновесие между правата задълженията на банката кредитор и кредитополучателя, с което да са нарушени разпоредбите на чл. 143 ал.1 т.1-20 от ЗЗП, което да обуславя извода за нищожност на сключения договор изцяло или в отделни негови части, съобразно разпоредбата на чл. 146 а.1 от ЗЗП.

Частната жалба е допустима, но по съществото си неоснователна и следва да бъде оставена от въззивния съд без уважение.

Определението на въззивния съд не подлежи на обжалване.

Водим от горното, съдът

ОПРЕДЕЛИ:

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ частна жалба с вх. № 3501/13.06.2022г., депозирана от Д. О. И., ЕГН ***, от гр. П. ул. „****“ № *, обл. Б., чрез адв. П. К., срещу Разпореждане за незабавно изпълнение по Заповед за изпълнение на парично задължение въз основа на документ № 81/14.02.2022г. постановено по ч.гр.д.№ 155/2022г. по описа на РС Петрич, с което е уважено искането на основание чл. 417 т. 2 от ГПК, по заявление от "*****" АД, за издаване на заповед за незабавно изпълнение по реда на чл. 418 от ГПК срещу длъжника- Д. О. И., ЕГН ***, в качеството и на кредитополучатели по Договор за банков кредит № 022LD-R-003637/11.12.2014г.

Определението на съда е окончателно и не подлежи на касационно обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____